

Č. 12.456.

Školství: * Nezaopatřeným ve smyslu § 24 odst. 1 učit. zákona č. 104/26 Sb. není dítě, které studuje na vojenské akademii v Hranicích ve státním zaopatření.

(Nález z 20. června 1936 č. 13.770/36.)

V ě c: Bartoloměj K. v Bardejově proti rozh. referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě z 10. února 1933 o výchovném.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad žádosti st-lově o přiznání výchovného na syna Jana za dobu od 1. října 1930 do 31. května 1932, kdy studoval na voj. akademii v Hranicích, vysloviv, že jmenovaný byl podle osvědčení této voj. akademie z 20. srpna 1932 v celkovém státním zaopatření, a že tudíž není v daném případě splněna podmínka ustanovení § 9 zákona z 24. června 1926 č. 104 Sb., resp. článku 32 prováděcího výnosu min. škol. a nár. osvěty ze 4. listopadu 1927 č. 123.439-I.

Vytýkajíc tomuto rozhodnutí nezákonnost, namítá stížnost především: Podle odst. 2 bodu 1 b) § 24 zákona č. 104/1926 Sb. přísluší výchovné na děti do dokonaného 24. roku věku při studiu na vysokých školách, studují-li s řádným prospěchem. Zákon nestanoví nikde podmínky, že v případě, kdy studující dítě je ve státním zaopatření, nepřísluší na ně výchovné. V daném případě obě zmíněné již podmínky pro přiznání výchovného na st-lova syna splněny byly, a nárok na přiznání výchovného st-li tudíž příslušel. Dovolává-li se žal. úřad v nař. rozhodnutí výnosu min. škol. a nár. osvěty ze 4. listopadu 1927 č. 123.439-I, jenž nárok na přiznání výchovného odpírá v případě, že studující dítě je ve státním zaopatření, činí tak neprávem, ježto min. výnos nemůže pozměnit zákon. Nss nemohl stanovisku stížnosti přisvědčiti.

Učitelský zákon č. 104/1926 Sb., stanoviv v 1. větě odstavce 1 § 24 mimo jiné podmínky pro přiznání výchovného na děti zejména také požadavek jich nezaopatřenosti, vyslovil sice v druhé větě citovaného předpisu, že za nezaopatřené se pokládají děti, jejichž vlastní příjem nedosahuje výše stanovené vlád. nařízením, do té doby však, dokud nebude vydáno toto vlád. nařízení, ponechal v tomto směru podle 1. věty § 41 výslovně v platnosti dosavadní předpisy. Vlád. nařízení k provedení 2. věty odstavce 1 § 24 učitelského zákona dosud vydáno nebylo, a platí tudíž po rozumu 1. věty § 41 tohoto zákona pro určení pojmu »zaopatřenosti« až na další odst. 2 § 8 dosud platného nař. min. fin. č. 85/1909 ř. z., subsumující pod pojem ten také případ, dostane-li kdo »bezplatné místo v některém stát. veřejném vychovávacím, resp. vzdělávacím ústavu, když ústav má hraditi všechny potřeby osoby tam umístěné«. In concreto opřel žal. úřad svůj výrok vedle § 9 zákona č. 104/1926 Sb. také o článek 32 prováděcího výnosu ze 4. listopadu 1927 č. 123.439-I, jenž se výslovně dovolává jak § 41 citovaného zákona, tak i § 8 zmíněného nař. min. fin. č. 85/1909 ř. z.

Z toho plyne zřejmě, že v daném případě dospěl žal. úřad aplikaci právě tohoto předpisu k úsudku, že syn st-lův, absolvuje studia na voj. akademii v Hranicích, byl v kritické době v celkovém státním zaopatření, a že tudíž st-li za dobu tu výchovné na tohoto syna nepříslušelo.

Přiznává-li pak i sám st-l, že jeho syn po dobu studia na voj. akademii v Hranicích ve státním zaopatření byl, nelze za tohoto stavu věci shledati, že by zmíněný úsudek žal. úřadu nebyl ve shodě se zákonem.

S hlediska předeslané úvahy jeví se bezdůvodnou také vpředu zmíněná výtku, že se žal. úřad svého výnosu ze 4. listopadu 1927 dovolal neprávem, ježto výnos takový nemůže pozměnit zákon. Neobsahujeť článek 32 tohoto výnosu, o který právě jde, nižádné změny zákona č. 104/1926 Sb., nýbrž opírá se naopak, jak již byla o tom řeč, výslovně o předpis § 41 cit. zákona.

In eventum namítá st-l dále, že i když jmenovaný jeho syn byl po dobu studia na voj. akademii ve státním zaopatření, neznamenal to ještě, že s jeho výchovou neměl žádných výloh. St-l uvádí, že byl nucen vynaložiti na jeho potřebné ošacení daleko více, nežli činí výchovné za dobu trvání tohoto studia.

I tato námitka je však bezdůvodná, když předpis § 8 nař. min. fin. č. 85/1909 ř. z., stanově v odst. 2 pojem »zaopatření« ve smyslu dříve již vzpomenutém, činí tak bezvýhradně, a je tudíž s tohoto hlediska lhostejno, zda st-l a v jaké míře na výchovu svého syna i po dobu jeho studia na vojenské akademii, kdy byl ve státním zaopatření, ještě přispíval.

Pokud posléze stížnost vytýká, že žal. úřad nebyl oprávněn, aby nař. výnosem odňal voj. akademii v Hranicích povahu veřejného učiliště při posuzování st-lova nároku na přiznání výchovného, mívá se tato námitka cíle, nepostihujíc obsahu nař. rozhodnutí. Žal. úřad nezaložil totiž svůj výrok na předpokladu, že voj. akademie v Hranicích, kde st-lův syn studoval, není veřejným učilištěm po rozumu bodu 1 odst. 2 § 24 zákona č. 104/1926 Sb., nýbrž opřel jej, jak bylo vpředu doličeno, pouze o zjištění, že in concreto nebyla splněna podmínka ustanovení § 9 zákona č. 104/1926 Sb., resp. článku 32 prováděcího výnosu min. škol. a nár. osvěty ze 4. listopadu 1927 č. 123.439-I, podle něhož přísluší učitelům nárok na výchovné toliko na děti nezapoatřené.

Č. 12.457.

Školství: * Učitel ustanovený podle § 4 zákona č. 104/26 Sb. definitivním učitelem bez určení služebního místa nemá při zatímním přidělení na jiné služební místo nároku na nábytečné po rozumu dekretu dvorské kanceláře ze dne 13. září 1804.

(Nález z 20. června 1936 č. 13.800/36.)